

Голод в окупованих рашистами Олешках - евакуація заблокована загарбниками

Розклад по китайським гастролям Трампа: Коли ти їхав показувати зуби, а тобі показали 400-річне дерево і натякнули на вік твоєї країни

Езотеричний дефолт Банкової: як відьма Вероніка програмувала віцекороля на бунт проти гаранта

Як міжнародний Спецтрибунал готується судити російського диктатора Путіна

Історія братів із Криму, які відмовилися йти в армію російських окупантів: «Вони катували наш народ, а я піду за них служити?»

Уроки історії. На дзвін Мотриного монастиря проти більшовиків, денікінців і коцуряків

Севгіль Мусаєва: Після "Династії". Країна горизонтальних зв'язків і вертикальної катастрофи

СУСПІЛЬСТВО | ВС, 2026-05-17 18:11

Версія для печати

Коли вщухнуть усі розмови про судове засідання з обрання запобіжного заходу для колишнього керівника Офісу президента Андрія Єрмака. Коли закінчатся всі жарти про Вероніку Феншуй та її вплив на кадрову політику країни під час війни, нам як суспільству потрібно буде серйозно подумати над висновками й уроками.

Звісно, українці здатні перетворити на жарт абсолютно все на світі. У цьому є одна з наших найбільших сил. Це і є той самий механізм виживання, вироблений суспільством, яке протягом десятиліть жило в стані постійної турбулентності, небезпеки, історичних травм, проте водночас ніколи не дозволяло собі остаточно впасти у темряву та безнадію.

Але за всім цим стоїть іще одна річ, яку нам належить по-справжньому осмислити.

Насправді ми є свідками величезної трагедії. Трагедії не лише війни як такої, не лише тисяч смертей і зруйнованих міст. А ще й усвідомлення, що в один із найстрашніших моментів нашої історії країною керували люди, які виявилися катастрофічно некомпетентними, цинічними й абсолютно відірваними від реальності. Коли державні рішення майже завжди ухвалювалися, базуючись не на професійності, стратегічному мисленні та розумінні масштабу викликів, а виходячи з хаосу, примх, образ, страхів, медійної картинки, керуючись его та прагненням жити у власній політичній бульбашці.

І це насправді дуже страшне усвідомлення. Тому що не можна ні на хвилину забувати, в яких умовах існувала Україна всі ці роки повномасштабного вторгнення. Кожен день хтось гине. Кожен. На фронті, у прифронтових і тилкових містах, під завалами будинків, у лікарнях, у полоні, у власних квартирах після чергової російської атаки. Хтось втрачав дітей, а хтось назавжди втрачав свій дім і своє життя.

НОВИНИ

- 18:11 Севгіль Мусаєва: Після "Династії". Країна горизонтальних зв'язків і вертикальної катастрофи
- 16:05 Корсун: Чи зміниться державна кадрова політика після "кейсу Єрмака"
- 14:02 Іран стягуватиме плату за підводні інтернет-кабелі через Ормуз
- 12:45 Українці вшановують пам'ять жертв політичних репресій
- 10:01 Ярослав Железняк: Руїна державного управління
- 08:00 Дрони масовано атакували Москву і область, є ураження
- 20:00 У неділю дощитиме вночі на заході та сході України, вдень до ++18...+23°C
- 18:04 Касьянов: Найбільша підлість цієї війни
- 16:05 "Я не можу не критикувати Сирського" - Герой України Дмитро Кашченко про стан справ у ЗСУ
- 14:14 З життя моральних уродів: Єрмак мій кум... Може, коли отримаю нову зарплату, то щось перерахую,- "слуга" Тищенко

ПІДПИСКА НА КАНАЛ

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

Паралельно з цим – і ми тільки зараз почали це усвідомлювати – значна частина системи державного управління в країні не працювала, існуючи лише формально, та була зайнята зовсім не тим, чим мала бути зайнята держава, яка веде війну за власне виживання.

Доведеться також зрозуміти одну з найбільш важливих правд останніх років: Україна весь цей час виживала не завдяки ефективності державної машини, а значною мірою всупереч її слабкості, хаосу та іноді відвертій деградації.

Україну багато в чому втримали горизонтальні зв'язки суспільства. Волонтери. Чиновники середньої ланки. Військові. Лікарі та вчителі. Малий і середній бізнес. Люди, які без наказів, без посад, без інструкцій брали на себе відповідальність просто тому, що інакше все б розвалилося.

Україну втримали люди, які скидалися на дрони, шукали бронезилети, ремонтували машини для фронту, евакуювали чужих дітей, відкривали свої квартири для переселенців, збирали мільйони на армію, працювали без вихідних і часто без жодної віри у справедливість системи, однак із вірою у власну країну.

І найстрашніше в історії з кооперативом "Династія" – а мені хочеться повернутися саме до неї, а не до історій з ворожками – навіть не самі факти корупції. Найстрашніше – масштаб моральної сліпоти.

Адже поки одні люди помиралі в посадках під Бахмутом чи Авдіївкою, поки хтось збирав гроші на турнікети для знайомих військових, поки матері чекали дзвінків із фронту, а діти ночували в метро під час ракетних атак, у цей самий час хтось продовжував будувати собі мастку, освоювати бюджети, малювати "схеми" і заробляти – на державі, армії та хаосі.

І хай як хтось намагається забалакати цю проблему мемами, жартами і прикритись інформаційним шумом, суть від того не змінюється: під час великої війни ми маємо справу навіть не з корупцією – з відвертим мародерством.

Саме тому зараз найважливіше – не просто обуритися й піти далі, як це вже не раз бувало в українській історії, а нарешті зробити висновки. Тому що наша країна більше не має права жити в режимі нескінченного експерименту над самою собою.

Найголовніше – професійність повинна знову стати цінністю. Розум повинен знову стати цінністю. Компетентність має перестати бути предметом насмішок або чимось "нудним" у порівнянні з харизмою, шоу, телевізійністю чи красивими політичними образами. Ми маємо припинити бути країною, де переміг Netflix чи "Ліга сміху".

І нам є насправді на кого тут спертися. В Україні за час останніх історичних потрясінь вже виросло ціле покоління дуже сильних людей: чиновників, управлінців, дипломатів, економістів, антикорупціонерів, військових, технократів, людей із міжнародним досвідом, людей, які реально здатні будувати інституції замість лише красиво говорити про зміни.

В моєму оточенні десятки таких людей, які хотіли би бути корисними своїй державі та роблять все від них залежне на своїх місцях. Їм просто потрібно дати можливість працювати!

Країна у стані війни – це не сцена для нескінченного політичного перформансу і не шоу талантів.

Другий критично важливий висновок – має запрацювати невідворотність покарання.

Тому що поки ми як держава не продемонструємо здатність реалізувати правосуддя, ризик, що неприємні історії повторюватимуться, залишатиметься й надалі. І тому НАБУ, САП, а далі судова система мають нарешті зробити свою роботу до кінця. А головне – якісно та без хайпу. Не заради помсти чи політичного реваншу, а заради елементарного оздоровлення держави.

Якщо люди, які були причетні до корупційних діянь, і цього разу уникнуть відповідальності, система зробить один-єдиний висновок: так можна й далі. Можна перечекати або знову сховатися за патріотичними гаслами, медійними кампаніями чи черговими політичними конструкціями.

І тоді все повториться по колу. З єдиною лише різницею: в нашій країні залишається все менше внутрішнього ресурсу не те що для розвитку – бодай для виживання.

Та попри всі неприємні висновки й події, які ми як суспільство переживаємо, є й хороші новини. Вся ця історія засвідчила: Україна – не Росія.

Це теж дуже важливо пам'ятати. Адже коли минулого липня люди вийшли на вулиці й протестували проти спроб демонтажу НАБУ та САП, суспільство вкотре продемонструвало, що здатне втручатися у власну історію та змінювати її хід. Навіть тоді, коли комусь, тимчасово наділеному владою та можливостями, здається, що все вже остаточно вирішено десь нагорі. Що можна нагнути дві сотні народних депутатів, використати підконтрольних силовиків та обманути свій народ і європейських партнерів.

І саме тому не все втрачено.

Так, демократична трансформація України затягнулася вже майже на третє десятиліття нашого з вами життя, якщо рахувати від Помаранчевої революції 2004 року. Так, ми дуже дорого платимо за право бути нормальною європейською державою. Так, ми помиляємося, розчаровуємося, втомлюємося і часом ходимо по колу.

Але історія України останніх 35 років відновлення нашої незалежності – це історія суспільства, яке повсякчас падає, але й весь час підводиться на ноги. Знаходить у собі сили вірити в цю країну далі, незважаючи ні на що.

Кілька днів тому один європейський чиновник запитав мене, що робити західним партнерам, спостерігаючи за останнім корупційним скандалом, де очевидно фігурує вище політичне керівництво держави. На кого в цій ситуації можна покластися і чи ми до кінця впевнені в тому, що керуваність системи вдасться втримати.

У мене була тільки одна відповідь: не зрадити, не відвернутися – підтримати в цій ситуації українських людей, які з останніх сил вірять у те, що в цієї країні все вийде. Які зробили свій історичний вибір і залишаються йому вірними, попри занадто високу ціну.

Адже навіть після найстрашніших помилок, втрат і розчарувань ми зможемо підвестися і продовжити торувати цей важкий шлях.

Севгіль Мусаєва, головний редактор видання [Українська правда](#)

Фото кооперативу "Династія" - з відкритих джерел

«Аргумент»

На цю тему:

- **Марина Данилюк-Ярмолаєва: Обрання запобіжки Єрмаку - цікаві спостереження**
- **Піарник Зеленського Петров вніс 80 тис. грн застави за боса-барбоса - Єрмака**
- **Екстренер збірної Ребров (брати Суркіс) дав (дали) на заставу Єрмака 30 млн грн**
- **Інна Совсун: Етика "Династії"**
- **Корсун: Коли усунуть від влади кооператив "Династія"**
- **«Династія» на крові та офшорах: як кадри Єрмака будували «рай» для себе й для нього у Козині під час війни**
- **Злодійська "Династія": як Чернишов "крисив", а Шефір і Міндіч заздрили Єрмаку і Татарову**
- **Зеленський знав? Невідомі подробиці операції "Мідас" - продовження «Плівок Міндіча»**

Share 0

Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

ВІДЕО

Биківня - територія пам'яті. До Дня пам'яті жертв політичних репресій

Шефір переписав майже всі активи на дружину через тиждень після підозр нардепам у справі "конвертів"

Трудові мігранти: порятунок чи бомба під країну?

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань – за запитом через електронну пошту. Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення. При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту [argumentua.com](#) та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com